

jako vůz krytý, za ním zařazený, který také chytil a částečně i shořel, takže je jisté, že by byla sláma shořela, i kdyby byla bývala naložena ve voze krytém.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobkyně tvrdila v žalobě a vyvracela zákonnou domněnku § 3 čl. 90 žel. př. řádu, že škoda vznikla z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze, důkazem, že se otevřený vůz naložený její slámou vzňal od hořících jiných vozů a že se vzňal i krytý vůz zařazený za její slámou a naložený pšenicí, tedy látkou méně hořlavou, takže ani zavřený vůz by její zásilku slámy nebyl ochránil od zkázy. Nižší soudy zjistily, že ve vlaku začal hořeti od jiskry z lokomotivy nejprve vůz zařazený za lokomotivou jako pátý a naložený slámou, od něho stejně naložený vůz šestý a od tohoto vůz zařazený jako sedmý, v němž byla naložena sláma žalobkyně a jako osmý zařazený krytý vůz s pšenicí. Usoudily-li z toho nižší soudy, že jest jisté, že by sláma žalobkyně byla shořela, i kdyby byla naložena ve voze krytém, jde o závěr skutkový, nikoliv právní, jak se dovolatel mylně domnívá, závěr ten přezkumu soudu dovolacího nepodléhá a je proto bezpodstatnou výtkou dovolatelova, že závěr není naprosto bezpečný vzhledem k tomu, že požár mohl přeskočiti na krytý vůz, po případě, že krytý vůz mohl shořeti následkem vadnosti, pro niž měl oheň přístup. Podle § 3 čl. 90 ž. př. ř. se podařilo žalobkyni v souzeném případě prokázati, že škoda z nebezpečí souvisejícího s přepravou v otevřeném voze nevznikla a že není příčinné souvislosti mezi shořením její slámy a její přepravou v otevřeném voze. Proto také odvolání se dráhy na nebezpečí dopravy v otevřeném voze nestačí k uplatnění jejího vyvíňovacího důvodu a trvá její povinnost k náhradě škody podle čl. 88—90 žel. př. řádu.

Čís. 12637

Nejde-li o škodu způsobenou železničním zřízencem osobě třetí, nýbrž o vlastní škodu způsobenou dráze jejím zřízencem, nestačí, že škůdce (třetí osoba) namítal poškozené dráze nezdatnost železničního zřízence podle § 1315 obč. zák., nýbrž musel by tvrditi a prokázati, že se dráha dopustila zavinění ve volbě železničního zřízence tím, že ho použila k obstarávání svých věcí, ač věděla nebo věděti musila, že je nezdatný.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 290/32.)

Železniční erár domáhal se na žalovaném majiteli autobusu zaplacení 946 Kč, ježto autobus žalovaného najel na spuštěné železniční závory a je poškodil, takže oprava stála zažalovaný peníz. **Procesní soud první stolice přisoudil žalobci jen 473 Kč. D ů v o d y:**

Soud vzal za zjištěno, že autobus jel zvolna, že závory začaly jíti dolů, když byl vzdálen asi 8 m, a že šly dolů tak rychle, že přední padla na předek autobusu. To se nemohlo jinak státi, než tím, že zřízenec dráhy K. patrně ve spěchu mimořádně rychle závory dolů spustil, aniž se před tím rozhlédnutím přesvědčil, že žádné vozidlo není v nebezpečné blízkosti. V tom shledává soud zaviněné nedopatření způsobené nedostatkem náležité pozornosti na straně tohoto železničního zřízence (§ 1294 obč. zák.). Za toto jeho zavinění ručí stát jako podnikatel podle § 5 vl. nař. ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n. o dopravním řádě pro železnice. Soud shledal však zavinění i na straně žalovaného, za které ručí žalovaný podle § 8 zákona čís. 162/08, neboť znalcem z oboru jízdy zjištěno, že řidič autobusu, i když na vzdálenost asi 8 m zpozoroval spouštění závor, při náležité pozornosti přece mohl zastaviti. Jest tedy zavinění na obou stranách a rozdělil proto soud podle § 1304 obč. zák. škodu — jejíž výše jest nesporná — rovným dílem a dle toho rozhodl. O d v o l a c í s o u d vyhověl žalobcovu odvolání a uznal žalovaného povinným zaplatiti žalobci celý zažalovaný peníz. D ů v o d y: Správně sice prvý soud uvádí, že se nárok na náhradu škody žalující strany řídí podle § 3 zákona ze dne 8. srpna 1908, čís. 162 ř. zák. podle obecného občanského práva, avšak nesprávně přišel soud k přesvědčení, že zavinění na škodě jest na obou stranách stejné a podle toho přisoudil žalující straně jen polovici zažalované pohledávky, jejíž výše popřena nebyla. Prvý soud nesprávně opírá spoluzavinění žalující strany o ustanovení § 5 vl. nař. ze dne 13. května 1921, čís. 203 sb. z. a n. o dopravním řádě pro železnice, podle něhož železnice ručí za své lidi a za jiné osoby, jichž používá k provedení přepravy, avšak cit. vládní nařízení bylo zrušeno vládním nařízením ze dne 17. července 1928, čís. 144 sb. z. a n. a v tomto nařízení zásada ručení železnice nepřichází. Jest dále přihlédnouti k tomu, že žalovaná strana namítala jen, že škoda byla způsobena zaviněním železničního hlídače, za kteréhož by strana žalující ručila podle § 1315 obč. zák., kdyby se jí dokázalo, že onen hlídač jest osobou neschopnou a že škoda byla způsobena osobě třetí. V souzeném případě však žalovaná strana ani ne tvrdila, že hlídač je osobou neschopnou a František K. jako železniční zřízenec je sice ve službách železnice, avšak škoda byla způsobena na jejím zařízení, t. j. na závorách, tedy nikoliv osobě třetí. Ano se žalující straně podle všeobecných ustanovení o náhradě škody podařilo dokázati, že škoda způsobena byla na železničních závorách stranou žalovanou a tato své tvrzení, že škodu zavinila strana žalující nebo že ji spoluzavinila, nijak neprokázala, bylo odsouditi žalovanou stranu k zaplacení celého odškodného za poškození závor.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného.

D ů v o d y:

Dovolatel má mylně za to, že může žádati dělení škody způsobené žalující dráze z toho důvodu, že škodu tu zavinil z části svou nezdatností i zřízenec dráhy. Neboť nejde o případ § 1315 obč. zák., an tento

předpis jedná o ručení toho, kdo používá nezdatné osoby k obstarávání svých věcí, za škodu, kterou způsobil v této své činnosti osobě třetí. V souzeném případě však nejde o škodu způsobenou železničním zřízencem třetí osobě, nýbrž o vlastní škodu, způsobenou vlastním zřízencem. A tu platí ustanovení § 1304 obč. zák., podle něhož nese poškozený škodu poměrně se škůdcem, zavinil-li si ji současně i sám, to jest dopustil-li se poškozený sám bezprávného činu neb opomenutí, které jest v příčinné souvislosti se škodou. Musil by tedy dovolatel dokázati, že si správa dráhy sama vlastním zaviněním škodu způsobila. Nestačilo by proto ani, kdyby byl žalovaný namítal nezdatnost železničního zřízence podle § 1315 obč. zák., poněvadž ustanovení to nepředpokládá vědomí zaměstnavatele o nezdatnosti zřízence a tudíž zavinění zaměstnavatele, nýbrž je ručením za výsledek (srov. Materialie k III. dílčí novele k obč. zákonu str. 46), nýbrž byl by musil tvrditi, že se žalující dráha dopustila zavinění ve volbě železničního zřízence tím, že ho použila k obstarávání svých věcí, ač věděla nebo věděti musila, že je nezdatný. To platí i o dráze podle § 19 čís. 2 provozovacího řádu železničního čís. 1 z roku 1852 ř. z., ano zvláštních od občanského zákona odchylných předpisů v tomto směru není. Pokudazuje-li dovolatel na rozhodnutí nejvyššího soudu č. j. Rv I 1312/29-2, uveřejněné pod čís. 9811 sb. n. s., vyvrací sám sebe, poněvadž tam jest vysloven týž právní náhled.

Čís. 12638.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Svépomocný hospodářský spolek (svépomocné společenstvo, konsumní spolek) jest soutěžitelem ve smyslu § 46 zákona v poměru proti soukromým obchodníkům z téhož nebo z podobného oboru hospodářského.

Údajem ve smyslu § 10 zákona jsou skutková tvrzení v letáčích konsumního spolku, jimiž jsou soukromí obchodníci podezírání a obviňování z určitých nemravných a trestných jednání.

I v civilních věcech tam, kde byla s konečnou platností vyřízena otázka hlavní, rozhoduje o podružné otázce uveřejnění rozsudku a rozsahu důvodů vrchní soud jako soud odvolací s konečnou platností.

(Rozh. ze dne 26. května 1933, Rv I 365/32.)

Tři firmy, provozující obchod s kávou, čajem a jiným koloniálním zbožím v T., domáhaly se na žalovaném konsumním spolku v T., jenž provozoval rovněž obchod s koloniálním zbožím, 1. by žalovaný byl uznán povinným zdržeti se tvrzení, že obchodníci mohou existovati jen, když stále zvyšují ceny, nebo podávají méněcenné zboží nebo nesprávně váží, 2. uveřejnění odvolání tohoto tvrzení, 3. dále by žalovanému bylo uloženo, zaplatiti každé ze žalujících firem 100 Kč odškodného a 4. by byl žalovaný uznán povinným uveřejnění rozsudek v časo-